

exekuce jest nepřipustna. Právem proto vytýkají odvolatelé rozsudku soudu první stolice nesprávné právní posouzení věci.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Jest sice správné, že žaloba proti exekučnímu titulu není vyloučena tím, že usnesení exekuci povolující nabylo právní moci. Může býti zajištěno žalováno na neplatnost nebo bezúčinnost exekučního titulu, směruje-li žaloba proti nároku exekučním titulem určenému (§§ 35, 36 ex. ř.). O takovouto žalobu však zde nejde. Žaloba vytýká exekučnímu titulu, že jest neurčitým a nemá náležitosti § 7 odstavce první ex. ř. a že neměla býti exekuce na základě něho povolena. Avšak rozhodnutí o těchto otázkách přísluší soudu, exekuci povolujícímu. Došel-li v tomto případě soud, exekuci povolující, k přesvědčení, že smí ze dne 22. října 1920 jest dosti určitým a exekuci vyklizením bytu povolil a spokojil-li se s tím dlužník, nepodav rekursu proti povolení exekuce, jest tím tato formelní otázka vyřízena. Ustanovení § 36 čís. 1 ex. ř. připouští také žalobu pouze z důvodu odstavce druhého § 7 ex. ř., nikoliv z důvodů odstavce prvního téhož paragrafu, jež uplatňovati sluší rekurse. Z toho plyne, že tu nejde o žalobu dle § 36 ex. ř., a není tu také případu § 39 čís. 5 ex. ř., který předpokládá právoplatné rozhodnutí o nepřipustnosti exekuce na jiném zákonném důvodu spočívající. Poněvadž žaloba dle svého obsahu jest kromě toho též žalobou ve smyslu § 35 ex. ř. a soud první stolice v tomto směru se s ní nezabýval a okolnosti nastavší po vzniku exekučního titulu, nárok věřitelův dle tvrzení žaloby zrušující, nezjistil, čímž řízení zustalo neúplným, byl právem rozsudek první stolice zrušen a věc k novému jednání vrácena.

Čís. 1326.

Zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., kterým se mění a doplňuje zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům (Novela III.).

Pachtýři nemohou podati novou přihlášku, vzali-li původně podanou přihlášku bezpodmínečně zpět.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, R I 1463/21.)

Požadovatel, vzav původně podanou přihlášku dne 8. října 1919 bezpodmínečně zpět, podal po vydání III. novely k zákonu o zajištění půdy drobným pachtýřům přihlášku novou, jež byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není tu podmínka § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. zák., za kterých jedině bylo by lze vyhověti mimořádnému dovolacímu rekursu a změnití nebo zrušení srovnalá rozhodnutí nižších soudů. Článkem III. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., byla stanovena nová hláška k přihlášce nároků drobných pachtýřů podle § 12 zákona ze dne

27. května 1919, č. 318 sb. z. a n., ve prospěch těch, kdož dosud vůbec nepodali přihlášky, nebo podali sice přihlášku, jichž nárok však byl předpusobností zákona ze dne 1. dubna 1921 soudem zamítnut z důvodu, že nebyl ohlášen v čas nebo řádným způsobem soudem nebo vlastníku. V případě, o nějž jde, byla přihláška v roce 1919 řádně a v čas podána, ale podáním ze dne 8. října 1919, podepsaným drobnými pachtýři a obročníkem, prohlásili pachtýři, že „dovolávají bezpodmínečně své žádosti (obsahující přihlášky) a vzdávají se konečně práva výkupu pozemku od farního obročí O. pachtovaných a požadovaných, které jim snad přísluší dle zákona ze dne 27. května 1919 o zajištění půdy drobným pachtýřům. Tímto vzdáním se nabyla druhá strana práv, jichž nelze rušit oklikou nové přihlášky. Otázku, zda byli pachtýři uvedeni v onyl obročníkem, a zda snad ono vzdání se proto jest neplatným a bezúčinným, po případě, zdaž obročník nedodržel slibu, který byl pohnutkou zpětvzetí přihlášek, a jaký vliv má tato okolnost, nelze řešit v řízení nesporném. Neprávem poukazuje se v dovolacím rekursu ku článku, uveřejněnému Drem Maxem Lorenzem v čísle 38 časopisu »Deutscher Landbote«, kterýž ostatně, i kdyby jeho obsah byl požadovatelům sebe příznivější, samozřejmě jako soukromá práce nebyl by směrodatným. Uvádí se v tomto článku pouze, že nová lhuta přihlašovací, stanovená článkem III. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., prospívá také těm, kdož proto, že na ně bylo vlastníkem pusobeno, upustili od přihlášky, t. j. vůbec nepodali přihlášky, kteréhožto předpokladu tu není.

Čís. 1327.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., o obnově drobných zemědělských pachtů.

Právo odporovati podle § 2 zákona obnově pachtu pozemku obročního přísluší i obročníku (beneficiatu).

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, R I 1471/21.)

Proti žádosti pachtýře, domáhajícího se obnovy pachtu pozemku připsaných římskokatolické fáře, vznesl obročník odpor, jež o ba nižší soudy odmítly. Rekursní soud uvedl v důvodech: Stěžovatel brojí proti obnově pachtu z důvodů, v § 2 zákona ze dne 21. srpna 1921 pod písm. b) a c) uvedených, že totiž chce vzít do vlastní správy spachtované pozemky, které teprve po 1. srpnu 1914 byly propachtovány, a že pominula překážka, pro kterou nemohl sám na pozemku hospodařit. Avšak dle § 2 cit. zák. I. odst. obnova pachtu z důvodů právě uvedených nenastává jen v tom případě, když jde o pozemky, které nenáleží obci nebo jiné právnické osobě, nebo nejsou podle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., státem zabrány, nebo zapsány v deskách zemských, nebo netvoří součást statku, zapsaného v zemských deskách. V tomto případě jde nesporně o pozemky, připsané do vlastnictví římskokatolické fáře v B., tedy o jmění obroční, věnované jistému účelu, to jest vydržování obročníka, jemuž přísluší toliko správa tohoto jmění. Jméni, věnované jistému účelu, platí v právu za zvláštní osobu (§ 646 obč. zák.), která je rozdílnou od jednotlivce (osoby fyzické či přirozené) a která se